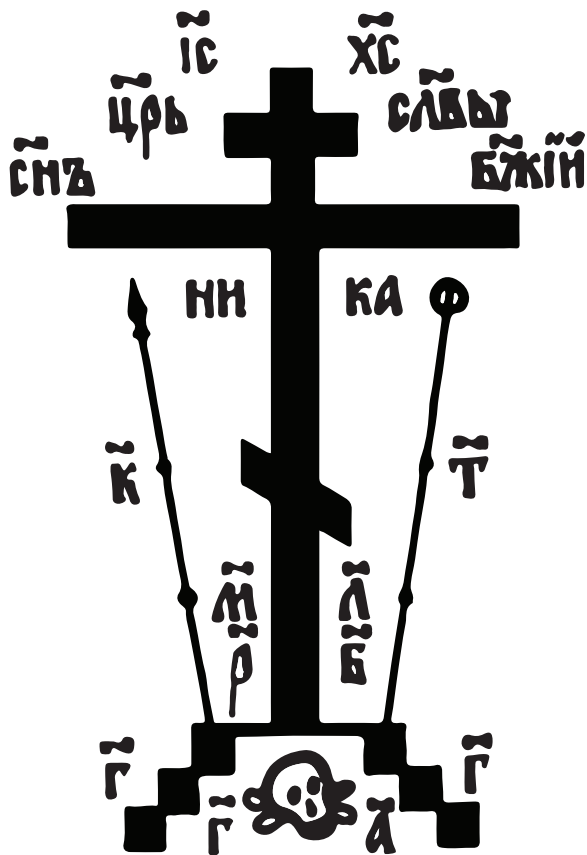

Велікїй канонъ

четвертокъ

Велик канон

четвъртък

Βελίκῃ κανώνη
πρῖβναγω Ὁτца нάшеγω
ἀνδρέα κρήτскаγω

Велик канон
на преподобния наш отец
Андрей Критски

Велик канон на преподобния наш отец Андрей Критски

Български превод:

<http://bulgarian-orthodox-church.org/rr/liturg/tripesnvp-01-vkanon.pdf>

© Фондация «Свети Седмочисленици»

София

2013

**Въ четвъртокъ
първыѧ седмицы
сѣдмѣхъ постѣхъ,
на повечерїи.**

**Творимъ же на кійждо
тропарь поклоны ѿ,
глаголюще ѿ стѣхъ: Помилуй
мѧ бже, помилуй мѧ.**

**Великій канѡнъ.
Гласъ ѿ.**

Пѣснь ѧ.

**Ирмосъ, по двѣжды:
Помощникъ ѿ покровитель
вѣстѣ мнѣ во спсѣніе: сїи
мой бгъ ѿ прославлю ѡго:
бгъ отца моего, ѿ вознесѣ
ѡго: славно бо прославися.**

**Припѣвъ: Помилуй мѧ, бже,
помилуй мѧ.**

**В четвъртъкъ на
първата седмица на
светия Велик пост,
на Повечерието.**

**На всеки тропар правим
по три поклона и на всеки
стих: Помилуй ме, Боже,
помилуй ме.**

**Велик канон.
Глас шести.**

Песен 1.

**Ирмос: Помощник и
покровител Той ми бе
за спасение - Той е Бог
мой и ще Го прославя,
Бог на отца ми и ще Го
превъзнасям, задето славно
се прослави.**

**Припев: Помилуй ме,
Боже, помилуй ме!**

Агнче вѣиѣ, взѣмлаи грѣхѣ
всѣхъ, возми время ѿ мене
тяжкое грѣхѣвное, и ѣкѡ
блговѣрѣнъ, даждь ми
слѣзы оумилѣнїа.

Тебѣ припадаю ѣсе,
согрѣшихъ ти, ѡчисти
мѣ, возми время ѿ мене
тяжкое грѣхѣвное, и ѣкѡ
блговѣрѣнъ, даждь ми
слѣзы оумилѣнїа.

Не вниди со мною въ судъ
носа моѣ дѣлнїа, словеса
нзыскѣа, и исправлѣа
стремлѣнїа: но въ
щедрѣтахъ твоихъ презираѣа
моѣ лѣта, спси мѣ
всесильне.

Поканїа время, прихѡждѣ
ти создателю моему,
возми время ѿ мене
тяжкое грѣхѣвное, и ѣкѡ
блговѣрѣнъ, даждь ми
слѣзы оумилѣнїа.

Агнецо Божий, Който
вземаш греховете на
всички - сними от мене
тежкото греховно бreme и
като милосърден, дай ми
слъзи на умиление.

Иисусе, пред Тебе падам:
съгрѣших пред Теб, смили
се над мен, сними от мене
тежкото греховно бreme и,
като милосърден, дай ми
слъзи на умиление.

Не влизай в съд с мене,
недей да претегляш делата
ми, да изследваш думите
ми, да изобличаваш
стремленията ми; но
презри по щедростта Си
злите ми дела и ме спаси,
Всесилний.

Време е за покаяние, при
Тебе ида, мой Създателю,
сними от мене тежкото
греховно бreme и като
милосърден, дай ми слъзи
на умиление!

Богатство душевное иждивъ
грѣхѡмъ, пѣствъ ѣсмь
добродѣтелей блгочестивыхъ,
гладствѡа же зовѹ: мѣти
подателю гдн, спси мж.

Припѣвъ: Прѣвнаж мѣти
маріе, моли бга ѡ насъ.

Маріи: Приклоньшиа
хртѡвымъ бжественнымъ
закѡнамъ, кз семѹ
приствпѣла еси,
гладствей недержимаа
стремленіа ѡстаивши,
и всѣкъю добродѣтель
всблгоговѣннѡ, ѣкѡ еднѹ
исправила еси.

Слава, трѣенъ:
Пресвѣщеннаж трѣце, во
единицѣ поклоняемаж,
взмнѣ время ѡ менѣ
тѣжкое грѣхѡвное, и ѣкѡ
блговѣробна, даждь ми
слѣзы оумиленіа.

Душевното богатство в
грехове разсипах и съм
лишен от благочестиви
добродетели, но страдайки
от глад зова: Дарителю на
милостта Господи, спаси
ме!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Като се покори на
Христовия божествен
закон, ти изостави
необузданите стремления
към удоволствията и
пристъпи към Христа, и
с всецяло благоговение
изпълни всички
добродетели като една.

Слава: Троице
вечностьствующа, на
Която като на Бог Един
се кланяме, сними от мене
тежкото греховно бреме и
като благосърдечна, дай ми
слъзи на покаяние!

И нынѣ, вѣгородиченх: Бѣце,
надѣжде и предстательство
тебѣ поущихъ, возми бремя
ѡ мене тяжкое грѣхѡвое,
и ѡакъ влѣща читаа,
кающася прїими ма.

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: Видите видите,
ѡакъ азъ есмь вѣхъ, маннѣ
ѡдождивый, и вода и зъ
камене источивый древле
въ пустыни людемъ
моимъ, десницею единою, и
крѣпостию моею.

Иже оуби хъ, глаголетъ,
въ извѣ мнѣ, и юношѣ
въ струпѣхъ, ламехъ рыдалъ
копѣаше, ты же не
трепещеши ѡ душѣ моѣ,
ѡкалявши плоть, и оумъ
ѡсквернивши.

Слава: Богородице,
надеждо и заступнице на
ония, които те възпяват,
сними от мене тежкото
греховно бремe и като
чиста Владичица, приеми
ме в покаяние.

Песен 2.

Ирмос: Видите, видите,
че аз съм Бог, Който в
древност като дъжд излях
манната и в пустинята
източих за Моя народ вода
от камъка чрез едничката
Моя десница и сила.

«Аз убих мъж - казваше
Ламех с плач и ридание
- и си причиних рана,
убих младеж и си
причиних струпей». А
ти, о, моя душо, изобщо
не трепериш, макар да
си изкаляла плътта си и
осквернила ума си.

СТОЛПЪ ОУМЪДРИЛА ЕСИ
СОЗДАТИ СѢ ДУШЕ, И
ОУТВЕРЖДЕНИЕ ВОДРЪЗНИТИ
ТВОИМИ ПОХОТЪМИ, ЯЩЕ НЕ
БЫ ЗИЖДИТЕЛЬ ОУДЕРЖАЛЪ
СОВѢТЫ ТВОѦ, И НИЗВЕРГЛЪ
НА ЗЕМЛЮ ОУХИЩРЕНІѦ ТВОѦ.

СІ КАКЪ ПОРЕВНОВАХЪ
ЛАМЕХЪ, ПЕРВОМЪ ОУВ-
ІИЦѢ, ДУШЪ ЯКЪ МЪЖА,
ОУМЪ ЯКЪ ЯНОШЪ, ЯКЪ
БРАТА ЖЕ МОЕГО ПЧЕЛО
ОУБІВЪ, ЯКЪ КАИНЪ ОУБІИЦА,
ЛЮБОСЛАСТНЫМИ СТРЕМЛЕНІИМИ.

ШДОЖДИ ГДЪ Ш ГДА ОГНЬ
ИНОГДА, НА БЕЗЗАКОНІЕ
ГНѢВАНЩЕЕ СОЖЕГЪ
СОДОМЛЯНЫ: ТЫ ЖЕ ОГНЬ
ВЖЕГЛА ЕСИ ГЕЕНСКІЙ, ВЪ
НЕМЪЖЕ ИМАШИ, СѢ ДУШЕ,
СОЖЕЩІИ СѦ.

СТЪЛБЪ ти намисли да
изидаш, о, душо, и
твърда основа щеше да
поставиш на похотите
си, ако Творецът не беше
озаптил твоите замисли
и не бе съборил наземи
хитрите ти кроежи.

О, как станах ревнител на
Ламех, древния убиец, като
убих душата си, както той
уби мъжа, ума си, както
той - младежа; тялото си,
както убиецът Каин погуби
брата си, със собствените
сладострастни устреми.

В древност Господ
прати като дъжд огън
от Господа, за да изгори
отвратителното беззаконие
на содомляните, а ти,
душо, сама си разпали
геенския огън, в който ще
гориш.

ОҮ́ЛЗВѢ́ХСЯ, ОҮ́РА́ННХСЯ,
сѐ СТРѢ́ЛЫ КРА́ЖІА
ОҮ́ЛЗВѢ́ВША МОЮ́ ДѢШѢ́ И
ТѢ́ЛО: сѐ СТРѢ́ПИ, ГНО́ЕНІА,
О́МРАЧѢ́НІА, ВОПІ́ЮТЪ РА́НЫ
САМОВО́ЛНЫХ МО́УХ
СТРАСТЕ́Й.

Припѣвъ: Прѣ́внѧ мѧ́ти
МАРІ́Е, МОЛІ́ Б҃ГА О́ НАСЪ.

Марін: Простѣ́рла ѣси́ рѣцѣ́
ТВОЮ́ КЪ ШЕ́ДРОМУ Б҃ГѢ́,
МАРІ́Е, ВЪ БЕ́ЗДНѢ́ СЪО́ЛЪ
ПОГРѢ́ЖА́ЕМАА: И́ І́АКОЖЕ
ПЕТРѢ́ ЧЛѢ́КОЛЮ́БНУ, РѢ́КЪ
Б҃ЖЕ́СТВЕННЮ́ ПРОСТРѢ́, ТВОЕ́
О́БРАЩЕ́НІЕ ВСА́ЧЕСКИ И́СКІ́Й.

Слѧ́ва, трѣ́ченъ:
Безнача́льнаа, неСОЗДА́ннаа
трѣ́це, неРАЗДѢ́льнаа
ѣДИ́НЦЕ, КА́ЮЩАСЯ Мѧ́
ПРІ́ИМНІ, СОГРѢ́ШІВША С҃ПІ́И:
ТВОЕ́ Ѣ́СМЪ СОЗДА́НІЕ, НЕ
ПРЕ́ЗРН, НО ПОЩА́ДНІ, И́ И́ЗБА́ВИ
Мѧ́ О́ГНЕННАГѢ́ О́СЪЖДЕ́НІА.

Покрих се с рани и язви:
ето ги вражите стрели,
пронизали душата ми
и тялото ми, ето ги
струпеите, гнойните рани,
омрачението - крещят
язвите на самоволните ми
страсти.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Тънейки в бездната на
злото, ти, Марийо, ръцете
си протегна към щедрия
Бог и Той - както на Петър
човеколюбиво - простря
към теб божествена ръка,
всячески искайки да се
обърнеш.

Слава: Безначална,
несътворена Троице,
неразделна Единице,
приеми ме каещия се,
спаси ме, съгрешилия - аз
съм Твое създание, не ме
презираи, но пощади ме,
избави ме от осъждането
на огън.

И нынѣ, вѣтородиченъ:

Прѣчѣтаѣ вѣлице
вѣтородителнице, надеждо
къ тебѣ притекающихъ, и
пристанище свшнихъ въ бѣри,
мѣтѣваго и создателя, и
сѣна твоего, оумилостиви и
мнѣ мѣтѣвами твоими.

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: Оутверди гдѣи, на
камени заповѣдей твоихъ
подвѣгшесѣ сердце мое,
ѿкъ единаго стѣхъ еси, и гдѣ.

Агарѣ дрѣвлѣ душѣ,
египтянинѣ оуподобиласѣ
еси, порабѣтившиасѣ
произволѣниемъ, и рѣдши
новаго исмаила, прѣзѣрство.

Икъ вѣлю лѣствицѣ развѣла
еси душѣ моѣ, ѿвлѣмю
ѿ земли къ небесѣмъ,
почто не имѣла еси вохѣда
твѣрда, вѣлѣчѣствѣ;

И сега: Пречиста
Владичице,
Богородителко, Надежда
на прибягващите къмъ Тебе
и Пристанъ за обзетите отъ
бурѣя, съ Твоите молитви
склони на милостъ и къмъ
мене милостивия Твоѣ
Създатель и Синъ.

Песенъ 3.

Ирмосъ: Утвѣрди, Господи,
колебаещото се мое
сърце върху камѣка на
Твоите заповѣди, защото
Ти единственъ си Святъ и
Господъ.

Ти, душо, заприлича
на дрѣвната египтянка
Агар, понеже драговолно
се превърна на робинѣя
и роди новъ Измаилъ -
дързостта.

Ти знаешъ, душо моя, за
явената на Якова стѣлба
отъ земята до небето:
защо тогава не положи
благочестиемъ за крепка
основа?

Сщѣнника вѣжѣа, ѡ црѣлѣ
оуѣднѣна, хрѣтѣо подѣбѣе,
вх мѣрѣ жнѣтѣлѣ, вх
человѣцѣхъ подражай.

Вратѣсѣа, постенѣ дѣшѣ
окаѣннаѣа, прѣжде дѣже
не прѣѣметѣ конѣцъ жнѣтѣлѣ
торжѣствѣ: прѣжде дѣже
двѣрѣ не заклучѣтѣ чертѣога
гдѣ.

Не вѣди стѣолпъ слѣный
дѣшѣ, возвратѣвшнѣа
вспѣтъ: ѡбразъ да
оуѣтрашѣтѣ тѣлѣ содѣмскѣѣ,
горѣ вх снѣгѣрѣ спѣсѣѣа.

Молѣнѣа вѣлко, тѣбѣ
поушнѣхъ не ѡвѣржнѣ: но
оуѣдѣдрн члѣвѣколѣбчѣ, ѡ
подѣждѣ вѣрѣоу проѣлѣцѣмъ
ѡстѣвлѣнѣе.

На Божия свещеник
и усамотения цар
Мелхиседек - подобие
Христово, житие в мир
сред човеците, - (о, душо)
подражай!

Обърни се, постенѣ, душо
окаѣна, преди да свѣрши
тържѣството на живота и
преди Господ да заклучи
на брачнѣя чертог вратата!

Не ставай стѣлѣб от сол,
о, душо, обръщѣйки очи
назад; нека те плаши
примерѣт содомскѣ, а ти
бѣгай за спасенѣе нагоре,
към Снѣгор.

Недей отхвѣрѣа, о,
Владнѣко, моленѣята на
възпѣващѣте Те, но яви
Твоята милост и на тѣя,
конто с вѣра просят, даѣ
прощѣенѣе.

Слава, трѣченъ: Трѣце
прѣстѣа, несоздѣннаа,
безначальное ѣстество
въ трѣце пѣвѣемаа
ѹпостѣсей, спѣи ны вѣрою
покланѣющыаа держѣвѣ
твоѣй.

И нынѣ, вѣгородиченъ: ѿ
оца безлѣтнѣа сѣа, въ
лѣтѣа вѣгородителнице,
ненекѣсомвѣжнѣа родилѣ ѣи:
стрѣнное чѣдо, прѣбѣвши дѣа
долѣци.

Пѣснь д.

Ирмосъ: Оѹслѣша прѣрокъ
пришѣствѣе твоѣ гдѣи, и
оѹбоѣаа, ѣакъ хѣощеши
ѿ дѣа родитиаа, и
человѣкъмъ ѣвѣтитиаа, и
глаголаше: оѹслѣшахъ слѣхъ
твоѣй, и оѹбоѣахъ, слава
сѣлѣ твоѣй гдѣи.

Слава: Проста, несъздадена
Троице, безначално
естество, възпявано в три
Ипостаси, спаси нас, които
с вяра се прекланяме пред
Твоего могъщество.

И сега: От предвечен Отец
без мъж си родила във
времето Син, Богородице
- о дивно чудо! - и си Го
кърмила, прѣбѣдвайки
Дева.

Песен 4.

Ирмос: Чу пророкът за
Твоего идване, Господи, и
се уплаши, че ще се родиш
от Дева и на човеците
ще се явиш, и казваше:
„Чух вѣста за Теб и се
уплаших“: слава на Твоего
всеомогъщество, Господи!

Врѣмѧ животѧ моего
мало, и исполнено болѣзней
и лѣкаствъ: но въ
покаянїи мѧ прїими, и
въ разумъ призови, да не
будѣ стыжанїе, ни брѣшно
чуждѣмѣ, спсе, самъ мѧ
оущедри.

Царскимъ достѣнствомъ,
вѣнцѣмъ и багрянїцею
одеанъ, многоимѣнный
человѣкъ и прѣный,
богатствомъ кипѧ и стады,
внезапѣ богатства, славы
царства ѡбнищавъ лишїсѧ.

Ѹще праведенъ бѧше онъ, и
непороченъ паче всѣхъ, и не
оубѣже ловленїа лѣстїваго
и сѣти: ты же грѣхолоубива
сѣши ѡкаяннаѧ дѣшѣ, что
сотвориши, ѧще челоуѣ ѡ
недовѣдомыхъ слѣчїтсѧ
нантїи тебѣ;

Животът ми е
кратковременен и пълен
с горчиви и зли дела, но
приеми ме в покаяние и
призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о, Спасителю, над мене се
смили!

Човекът, който бе
облечен в царски сан, с
венец и багреница, човек
многоимотен и праведен,
живеещъ всред несметни
богатства и стада, внезапно
се лиши и от богатство,
и от слава и от царство и
стана сиромасъ.

Макар да беше праведен
и повече от всички
непорочен, той не избегна
уловката и примката на
лукавия; а ти, окаяна
душо, какво ще сториши
ти, грехолоубива, ако те
сполети внезапно нещо
неочаквано?

Высокоглаго́ливъ нынѣ ѣсмь,
жесто́къ же ѿ се́рдцемъ,
вотще ѿ всѣхъ, да не съ
фарісе́емъ ѡсѣдиши мѧ,
паче же мыта́рево смире́нїе
пода́ждь ми ѣ́дїне ще́дре,
право́уде, ѿ семѣ мѧ
сочелїи.

Согрѣши́хъ, досади́въ сосѣдѣ
плѣти моеѧ, вѣ́мъ ще́дре:
но въ пока́нїи мѧ прїимї,
ѿ въ ра́зумъ призовї, да не
вѣдѣ стѣжа́нїе, ни бра́шно
чѣжде́мъ, спсе, са́мъ мѧ
оу́щедрї.

Самонстѣ́канъ вѣхъ
страстѣ́ми, двшѣ моѣ
вредѣ́ ще́дре, но въ
пока́нїи мѧ прїимї, ѿ
въ ра́зумъ призовї, да не
вѣдѣ стѣжа́нїе, ни бра́шно
чѣжде́мъ, спсе, са́мъ мѧ
оу́щедрї.

Високопарен съм сега
в словата, сърцето ми
кораво е - напусто и
навсуе; не ме осъждай с
фарисея, Правосъдний, но
дай ми повече от всичко
смирението на митаря,
едничък Щедрий, и
причисли ме с него.

Извърших грях, за зло
употребих съда на плътта
си, зная, Щедрий! Но в
покаяние ме приеми и
призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о, Спасителю, над мене се
смили!

Сам идол бях на себе си
чрез страстите, вредейки
на душата си, о, Щедрий!
Но в покаяние ме приеми
и призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о Спасителю, над мене се
смили!

Не послѣшахъ глагола твоего,
преслѣшахъ писаніе твоє
законоположника: но въ
покаяніи мѣ приими, и
въ разумъ призови, да не
будѣ стыжание, ни брѣшно
чуждѣмѣ, спсе, самъ мѣ
оущѣдри.

Припѣвъ: Прѣвнаѣ мѣти
маріе, моли бѣа ѡ насъ.

Маріи: Великихъ безмѣстїи
во глѣбинѣхъ низвѣдшиа,
неудержима была еси, но
востекла еси помысломъ
лѣшимъ, къ крайнѣи
дѣланїи ѣвѣ добродѣтели
преславно, ѡггльское
естество маріе, оудививши.

Слава, трѣченъ: Нераздѣльное
существомъ, неслитное
лицы, бѣгословлю тѣ
трѣческое едино бжество,
ѣкѡ единоцарственное и
сопретѣльное, вопїю ти
пѣснь великую, въ вѣшнихъ
трегѣвахъ пѣснословимѣ.

Гласа Ти не послушах, не
постыпвах по Писанието
Твое, Законодателю! Но
в покаяние ме приими и
призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о, Спасителю, над мене се
смили!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Пропаднала на дѣното
на крайни безобразия, ти
бе необузdana; ала обзета
от възвишен помисъл, ти
преславно възлезе на върха
на добродетелите чрез
крайни подвизи, Марийо,
като учуди даже ангелското
естество.

Слава: По естество
нераделим и по Лица
несливаем, Теб, Троичен
Единен Боже, богословя,
като Един царуващ и
сѣвместно Владеещ, на
Тебе пея песента велика,
въ в висините възпявана
тройствено.

И нынѣ, вѣтородиченъ: И
раждѣши, и дѣтвѣши,
и пребывѣши ѿбоудѣ
естествомъ дѣа: рождѣнъ
ѿновлѣтъ законъ
естества, оутрѣба же
раждѣтъ нераждѣющаа.
вѣхъ и дѣже хощетъ,
повѣждѣтъ естества чинъ:
творитъ во елика хощетъ.

Пѣснь 5.

Ирмосъ: ѿ ноши
оутренюща, члѣвколюбче,
просвѣти, молюсѣ,
и настѣви и мене на
повелѣнїа твоѣ, и навчи
мѣ спсе, творити волю
твою.

И изъ снчѣщю подражѣи ѿ
дѣше, прїиди, припадѣи къ
ногѣма иисовыма, да тѣ
исправитъ, и да ходиши
правѣ стезѣи гдѣни.

И сега: И раждаш, и
пребѣдваш в девство, и в
двете естествово девствено
запаваш: от Теб Родилїят
се обновява законите на
естествово, а Го ражда
утробата нераждаща.
Където Бог поиска, там
естественїят закон се
превзмогва, защото Той
върши всичко, каквото
пожелае.

Песен 5.

Ирмос: Човеколюбецо,
моля Ти се, просвети
мене, който от нощен час
в молитва подранява, и
настави ме с повеленията
Твои, и научи ме,
Спасителю, да върша
Твоята воля!

Душо, подражавай на
прегърбената! Ела, падни
в нозете Иисусови, да те
изправи Той и да можеш
да ходиш право по
пътеките Господни.

Ище њ клáдъзъ єсѣ глѣбóкѣй
вѣко, ѡсточѣ мѣ вóдѣ ѡзъ
пречѣстѣхъ твóиѣхъ жѣлѣхъ,
да ѣакѡ самарѣнѣнѣ, не
кѡтомѣ пѣѣѣ жáждѣ: жѣзѣни
вó стрѣѣѣ ѡсточáешѣ.

Слôамѣ да вѣдѣтѣ мѣ
слѣзы мóѣ, вѣко гдѣѣ,
да оумѣю ѡ ѣзѣ зѣѣницы
сѣрдѣца, ѡ вѣждѣ тѣ оумнѡ,
свѣтѣ прѣвѣчнѣ.

Прѣпѣвѣз: Прѣѣвнѣ мáѣти
марѣе, молѣ бѣга ѡ нáсѣ.

Марѣн: Несравнѣннѣмѣ
желáнѣемѣ всѣбогáтѣмѣ, дрѣвѣ
вóзжелѣвѣши поклóнѣтѣсѣ
жѣвóтнóмѣ, спóдóбѣлѣсѣ
єсѣ желáнѣѣ, спóдóбѣ оумѣ
ѡ менѣ оумлѣчѣтѣ вѣшнѣѣ
слáвы.

Слáва, трѣченѣ: Тѣ
трѣѣ слáвнѣмѣ, єдѣнáго
бѣга, сѣтѣ, сѣтѣ, сѣтѣ єсѣ
ѡчѣ, снѣ ѡ дшѣ, прóбѣстѣ
сѣѣствò, єдѣнѣѣ прѣсѣѡ
поклáнѣемѣ.

Макар и да си Кладенец
дѣлбок, Владико, ала вода
ми дай от недрата Си
пречисти, та пиейки, да не
жадувам нивга вече, като
Самарянката, защото Ти си
изворѣт на живите води.

Съзите да ми бѣдат
Силоам, Владико Господи,
та да умия и аз гледеца
на сѣрцето си и Тебе да
сѣзра с ума си, Светлина
прѣвѣчнѣ!

Прѣпóдóбнѣ майко
Марѣѣѣ, моли Бога за нас!

С желание безмерно ти,
прѣбогáтѣ (майко), пожела
да се поклóниш на дѣрвото
на живота и жаждата ти
беше утолѣнѣ! Но удóстóѣ
и менѣ да се сдóбѣѣ със
слáвѣтѣ небеснѣ!

Слáвѣ: Тебѣ, Трѣѣѣ,
прóслáвѣемѣ - Едѣнѣѣ Богѣ:
Свѣтѣ, Свѣтѣ, Свѣтѣ си Очѣ,
Сѣнѣ, и Душѣ, прóстѣ
Сѣѣствò, Едѣнѣѣѣ, на
Кóгòтѣ вѣчнѣ се поклáнѣѣтѣ.

И нынѣ, вѣтородиченъ: Изъ
тебѣ ѡблечѣся въ мое
сѣмѣшеніе, нетлѣннаа
взмѡжнаа мѣти дѣво, вѣхъ
создѣвѣи вѣки, и соединѣи
себѣ челоуѣческоє сѣстество.

Пѣснь 5.

Ирмосъ: Возопѣхъ къ тебѣ
сѣрдцемъ моимъ къ щедрому
бѣгу, и оуслыша мѣ ѡмъ
пренеподобноу, и возведѣ ѡмъ
плѣнъ животоу мой.

Изъ сѣмѣ, спсе, юже
погубилъ єси дрѣвле
царскю драхму, но вжегъ
свѣтилникъ прѣтечъ твоего
слоуе, взыщи и ѡбръщи
твоѣ ѡбръзъ.

Востани и повори, ѡакъ
исцѣлѣ амалика, плотскѣа
страсти, и гавашниты,
лѣстныа помыслы, приену
повѣждающѣи.

Припѣвъ: Прѣвнаа мѣти
маріе, моли бѣа ѡ насъ.

И сега: От Тебе, Нетленна,
Безмѣжна Майко Дево, в
бренното ми тяло се облече
Създателят на вековете Бог,
и съедини със Себе Си
човешкото естество.

Песен 6.

Ирмос: От все сърце
извиках към щедрия
Бог и Той ме чу от ада
преизподен и от погибел
живота ми изведе.

Спасителю, аз съм оная
царска драхма, която в
древност Ти изгуби, но,
о, Слово, като запалиш
светилника на Твоя
Предтеча, подири и намери
Своя образ.

Стани и победи, както
Иисус победи Амалик,
плътските страсти, като
всякога побеждаваш и
гавашниците - измамните
помисли.

Преподобна майко Марийо,
моли Бога за нас!

Марин: Да страстѣй пламень
оугасиши, слезз капн
источила еси присно мар-
иѣ, душею распалѣема, и хже
благодѣть подѣждь и мнѣ
твоємѹ рабѹ.

Припѣвъ: Прѣвнаѧ мѣти
маріѣ, моли бѣга ѡ насъ.

Марин: Безстрастїѣ небное
стѣжѧла еси, крайнимъ
на землѣ житїемъ мѣти.
тѣмже тебѣ поущымъ,
страстѣй избѣвннѣ
мѣтвѣми твоимѣ, молиѣѧ.

Слава, трѣченъ: Трѣца ѣмь
проста, нераздѣльна,
раздѣльна личнѣ, и едїница
ѣмь естествомъ соединѣна,
оцѣ глаголетъ и снѣ и
бжѣственный дхѣ.

И нынѣ, вѣторѣченъ:
Оутрѣба твоѧ бѣга
намъ роднѣ, коображѣна
по намъ: егѣже ѣкѡ
создѣтелѧ всѣхъ, моли
бѣѣ, да мѣтвѣми твоимѣ
ѡправднѣѧ.

За да угасиш жарта на
страстите, ти непрестанно
си проливала слъзи,
Марийо, с пламенееща
душа: дарувай и на мене,
твоя раб, такава благодат!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Безстрастие небесно си
приела чрез най-прекрасно
на земята житие, о, майко;
затуй моли се и ония,
които те възпяват, от
страстите да се избавят!

Слава: Аз съм Троица
проста и неделима,
разделена по Лица и
Единица, съединена
по естество, - така
свидетелствуват Отец, Син
и Божественият Дух.

И сега: Твоята утроба,
Богородице, ни роди
Бога, Който прие нашия
образ. Него, прочее, моли,
като Създател на всички,
да бъдем оправдани по
Твоите молитви.

Тѣже, Гдѣ помѣлѣи,
трижды. Слава, и нынѣ:

Кондакъ, гласъ 5:

Дѣшѣ моѣ, дѣшѣ моѣ,
востани, что спѣши; конецъ
приближается, и ѣмаши
смертѣти: воспрани оубо,
да пощадитъ тѣ хрѣтосъ
бгѣ, вездѣ съи, и всѣ
исполнѣи.

Пѣснь 3.

Ирмосъ: Согрѣшихомъ,
беззаконновахомъ,
неправдовахомъ предъ
тобою, ниже соблюдохомъ,
ниже сотворихомъ, якоже
заповѣдалъ еси намъ: но
не предаждь насъ до конца,
отцевъ бже.

След това: Господи,
помилуй, три пъти. Слава,
И сега:

Кондак, глас 6.

Душо моя, душо моя!
Стани, защо спиш? Краят
се приближава и ще
изпаднеш в смут. Пробуди
се, прочее, за да те пощади
Христос Бог, Който
е навсякъде и всичко
изпѣва.

Песен 7.

Ирмос: Съгрѣшихме,
беззакония и неправди
вършихме предъ Тебе:
нищо изпѣлнихме, нищо
сторихме това, което Ти ни
беше заповѣдал: ала докрай
не ни оставяй, Боже на
отците ни.

Исчезоша дніи мої, ѿкво
сонїе востающаго: тѣмже
ѿкво ѳезекїа слезю на лѳжи
моѳмъ, приложїтиєл мнѣ
лѣтѳмъ жнвогѳа. но кїи
нїаїа предстѳнетѳ тебѣ
дѳше, ѳще не всѣхъ бѣхъ;

Припадаю ти, и приношю
тебѣ, ѿкоже слезы глаголы
моѳ: согрѣшїхъ, ѿкво
не согрѣшї блѳдница, и
беззакѳновахъ, ѿкво нїи
никтоже на землї: но
оущѣдри блѳко, творѣнїе твое,
и воззовї мѳ.

Погрѣбохъ ѳбразъ твої, и
растлїхъ заповѣдь твою,
всѳ помрачїєл добрѳта,
и страстьми оугасїєл,
спїє, свѣщѳ: но оущѣдрїєл
воздѳждь мнѣ ѿкоже поѣтѳ
дѣдъ, радѳванїе.

Стопиха се дните ми, както
снят на пробуждащїа се,
затуй на одѳра си, като
Езекиа, аз лея слѳзи, да
ми се дадат още години да
живея; но кой ли Исаїа за
теб ще се застъпи, душо,
ако не Бог на всички!

Падам в нозете Ти и Ти
принасям вместо слѳзи
тия думи: “Сѳгрѣших,
както не сѳгрѣши дори
блѳдницата, и в беззаконїе
живях тѳй, както никой
друг на тоя свят! Ала смїли
се, о, Владїко, над Своето
сѳзданїе и възвѳрни ме (от
злото)!“

Погрѣбах Твоя образ и
Твоята заповѣд потѳпках,
помрѳкна цялата ми хубост
- от страстите свѣщѳа
угасна, о, Спасителю! Ала
смїли се и радѳстѳа - както
Давїд говори в песента си
- ми вѳрни!

Вѣртієѡ, покаїєѡ, ѿкрыїи
сѡкровѣннаѡ, глаголи бѣѡ
всѡ бѣдѡщємѡ: тѡ бѣси
моѡ тѡйнаѡ, ѣдїне спсе: но
самѡ мѡ помїлѡѡ, їакоже
поѣтъ дѣдѡ по млтїи твоѣїи.

Припѣвъ: Прѣвнаѡ млтїи
марїє, моли бѣѡ ѡ насѡ.

Марїи: Возопївши кѡ
прѣчїстѣї бѣгомѣри, пѣрѣѣ
ѡрїнѡла єси неїстѡвство
сѡрастїєї, нѡжно
сѡѡжающїхѡ, и посрамїла
єси врагѡ запѣншаго: но
даждѡ нынѣ помѡщѡ ѡ
скѡрби, и мнѣ рабѡ твоємѡ.

Припѣвъ: Прѣвнаѡ млтїи
марїє, моли бѣѡ ѡ насѡ.

Марїи: Єгѡже возлюбїла
єси, єгѡже возжелѣла єси,
єгѡже рѡди плѡть и знѡрїла
єси прѣвнаѡ, моли нынѣ
хрїстѡ ѡ рабѣхѡ: їако да
млтїивѡ бѡвѡ всѣмѡ намѡ,
мїрноє сѡстоѡнїє дѡрѡетѡ
почитѡющїмѡ єгѡ.

Назад върни се, (душо)
покай се, открий си
тайните дела, разкрий ги
на всезнаещия Бог: „Ти
знаеш всички мои тайни,
Спасителю единствен! Ала
Сам ме помилвай - както
Давид говори в песента си -
по милостта Си!“

Преподобна майко Марийо,
моли Бога за нас!

Към Пречистата Божия
Майка ти викна, отначало
отбягна вилнежа на
страстите, що насилно
измъчват (душата), и в срам
потопи врага, що те беше
оплел: но дай помощ сега
всред скърбите и на мен,
Твоя раб!

Преподобна майко Марийо,
моли Бога за нас!

Този, Когото възлюби,
Когото избра, за Когото
измъчи плътта си, Него -
Христа, моли сега за рабите
ти, та като излее над всички
ни милост, мир и покой
да дарува на тия, що Го
почитат.

Слава, трѣтенъ: Трѣце
прѣстѣла, нераздѣльнаѣ,
ѣдиноѣщнаѣ, ѣ естество
ѣдино, свѣтѣлове ѣ свѣтѣ,
ѣ сѣа трѣи, ѣ ѣдино сѣо
поѣтѣла бѣхъ трѣца, но
воспѣи, прослави, живѣтъ ѣ
животѣ, дѣше, всѣхъ бѣа.

Ѣ нынѣ, бѣгородиченъ:
Поѣмъ тѣа, бѣгословѣмъ
тѣа, поклонѣемъ тѣи
бѣгородичѣльнице, ѣкъ
неразлѣчныѣ трѣцы породилѣ
ѣсѣ ѣдинаго хрѣта бѣа, ѣ
самѣ ѣкѣрзла ѣсѣ намъ
сѣщымъ на землѣ невѣснаѣ.

Пѣснь Ѣ.

Ирмосъ: Ѣгоже вѣоннства
нѣнаѣ славатѣ, ѣ
трепѣщѣтъ херѣвѣми ѣ
серафѣми, всѣко дѣханѣе ѣ
тѣварѣ, поѣте, бѣгословѣте ѣ
превозносѣте во всѣхъ вѣки.

Слава: Троице проста,
неделима, единосѣчна ѣ
едно естество - Светлини
ѣ Светлина, ѣ три Свети ѣ
един Свят - така се възпява
Бог Троица, но възпей
ѣ прославѣй Живота ѣ
Животите, душо - Бога на
всички.

И сега: Възпяваме Те,
благославѣме Те, на
Тебе се поклонѣме,
Богородителко, защото Ти
роди Единия Христа Бога
от неразделната Троица
ѣ сама за нас, земните,
отвори небесните жилища.

Песен 8.

Ирмос: Този, Когото
небесните войнства
прославѣт ѣ пред Когото
херувимите ѣ серафимите
треперѣт - Него, всички
сѣщества ѣ творения,
възпяватѣ, благославѣте
ѣ превѣзнасѣте въ
всички векове.

Слѣзнью спсе стклянницѣ,
ѣкѡ мýро нѣстоцаваа
на главѣ, зовѣ ти ѣкоже
блвдница, млти нѣщцаа,
мольбѣ приношѣ, н
ѡстѡвлѣнїе прошѣ прїѣти.

Ѣще н никтоже, ѣкоже ѣзѣ
согрѣши тебѣ, но ѡбѣче
прїимн н мене, блговтрѡбне
спсе, стрѣхомз каюшасѣ, н
любѡвїю зовѣща: согрѣшнхѣ
тебѣ ѣдїномѣ: помїлвн ма
млтнвѣ.

Пощадн спсе твоѣ создѣнїе,
н взыши ѣкѡ пѣстырь
погнѡшее, предварн
завлвждаго, восхнти ѡ
вѡлка, сотвори ма ѡвчѣ на
пѣствѣ твоихѣ ѡвѣцѣ.

Ѣгда сѡдїе сѣдѣши ѣкѡ
блговтрѡбенз, н покажеши
стрѣшнѡ слѣв твоѡ спсе:
Ѣ каковын стрѣхз тогда!
пѣщи горѣщей, вѣзмз
воѣщымсѣ нестерпнмагѡ
сѡднща твоегѡ.

Изливайки до дѣно
сткленницата със слѣзи,
както блудницата - върху
главата Ти съда с миро,
към Тебе викам като нея,
дирещата милост, принасям
Ти молба и прося да получа
прошка!

Макар и никой да не е
грѣшил пред Тебе като
мен, но приеми и мен,
Спасителю добросърдечен:
със страх се кая и с любов
зова: „Пред Теб едничкия аз
съгрѣших, помилвай ме, о,
Милостивий!“

Пощади, Спасителю,
сзданието Си, като Пастир
погиналия потърси, пред
заблудения побързай, от
вѡлка го изтрѣгни, стори и
мен овца на пасбището сред
овците Твои!

Когато, о, Съдия, Ти седнеш
като милосърд и страшната
Си слава, Спасителю, явиш:
о, колко страшно ще е! -
пещта пламти, всички са в
страх пред неподкупното
Твое съдилище.

Припѣвъ: Прѣвнаѧ мѧти
маріе, моли бѣга ѡ насъ.

Марін: Свѣта незаходимагѡ
мѧти, тѣ просвѣтивши,
ѡ ѡмраченїѧ страстїей
разрѣши. тѣмже вшѣдши
въ дѣловнѡю бѣгодѧть,
просвѣти маріе, тѣ вѣрнѡ
восхвалѧющыѧ.

Припѣвъ: Прѣвнаѧ мѧти
маріе, моли бѣга ѡ насъ.

Марін: Чѣдо нѡво видѣвъ,
оужасашесѧ бжѣственнѡй
въ тебѣ коиственнѡ мѧти
зѡсима: ѧггѧ во зрѧше
во плѡти, ѡ оужасомъ вѣсь
исполнѧшесѧ, хрѣта поѧ во
вѣки.

Слѧва, трѣченъ: Безначѧльне
Ѡче, сїе собезначѧльне,
оутѣшителю бѣгїи, дшѣ
прѧвий: слѡва бжїѧ
родителю, ѡца безначѧльна
слѡве, дшѣ живїи ѡ
зїждѧи, трѣце едїнице,
помѧлѡи мѧ.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Майката на незалязващата
Светлина те просвети и
от тъмата те освободи на
страстите; затуй, след като
влезе в благодатта духовна,
о, Марио, теб вярно
хвалещите просвети!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас! Видял туй ново
чудо, в благоговеен страх
пред тебе, майко, стоеше
божественият Зосима,
понеже ангел в плът той
виждаше и от боязнь цял
бе завладян, възпявайки
Христа во веки.

Слава: Безначални Отче,
събезначални Сине,
Утешителю благ, Дух
на правдата, Родителю
на Словоето, Слово на
безначалния Отец, Дух
жив и съзидаващ, Троице
Единице, помилуй ме!

И нынѣ, вѣгородиченъ: Іѣкѡ
ѡ ѡбращенїѧ червленїцы
пречїтаѧ, оумнаѧ багрянїца
ѣммануїлеѧ, внѣтрѣ
ко чрѣвѣ твоѣмѡ плѡтъ
нѣсткѧсѧ. тѣмже вѣѡ
воистиннѡ тѧ почитѧемѡ.

Пѣснь ѧ.

Ирмосъ: Безсѣмennaгѡ
зачатїѧ ржїтѡ несказѧнное,
мѣтрѣ безмѡжнѡ неплѣненѡ
плѡдъ: вѣжїѣ ко рожденїѣ
ѡбновлѧетѡ ѣстествоѧ.
тѣмже тѧ всї родї,
їѣкѡ вѣгоневѣстнѡю мѣтрѣ,
правослѧвнѡ величѧемѡ.

Оумлрднѧ спїсї мѧ,
сїѣ дѣдовѡ помїлѧй,
вѣснѡющыѧсѧ слѡвомѡ
нѣсцѣлївнѡ, глѧсѡ же
вѣговѣтрѡбннѡ Іѣкѡ
разбойникѡ мнѣ рцѡ: ѧмїнѡ
глаголю тѣбѣ, со мнѡю
вѣдѣши вѡ рѧнѣ, ѣгда прїидѡ
ко слаѡвѣ моѣй.

И сега: Като от пурпулна
коприна, Пречиста, в
Твоята утроба се изтъка
духовна багреница, плътта
Емануилова и затова като
истинска Божия Майка те
почитае.

Песен 9.

Ирмос: Неизказано е
рождеството от безсеменно
зачатие; нетленен е
плодът на несъчетаната
с мъж Майка, защото
Божиято раждане обновява
естеството. Затова всички
родове, като Богоневестна
Майка, православно Те
величаем.

Давидов Сине, милостив
бъди, спаси ме и помилвай
ме Ти, Който бесноватия
със слово изцели! С глас
милосърден, като на
разбойника, кажи и на
мене: „Истина ти казвам,
с Мен ще бъдеш в рая,
когато дойда в славата Си!“

Съдѣ мой, и вѣдче мой,
хотѣи пакы прѣити со
ѧглы, съдѣти мѣрѣ всемѣ,
мѣтвѣнымъ твоимъ ѡкомъ
тогда видѣвъ мѣ, пощади
и оущѣдри мѣ иже, паче
всѣакоу естествоу чловека
согрѣшивша.

Припѣвъ: Прѣбнаѣ мѣти
маріе, моли бѣга ѡ насъ.

Маріи: Оудивѣла еси
всѣхъ страннѣмъ житіемъ
твоимъ, ѧглы чины,
и чловековъ соборы,
невещественноуживши, и
естество прешѣдши: иже,
ѧко невещественна
ногама вшѣдши маріе,
иорданъ прешла еси.

Припѣвъ: Прѣбнаѣ мѣти
маріе, моли бѣга ѡ насъ.

Съдия мой и Сърцеведец
мой! Ти пак ще дойдеш
с ангелите да съдиш
мирозданието цяло;
тогава щом ме видиш
с милосърден взор, о,
Иисусе, пощади ме и
смили се над мене, който
в греха надминах цялото
човешко естество.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

С необычайното си
житие ти всички удиви:
и ангелските множества
и сборите човешки,
като живя безплатно и
надмогна естеството, - с
такова житие, Марийо,
като с нозе безплатни ти
стъпи върху река Йордан и
прекоси я.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Нарін: Оумілоствн
создатель ѿ хвалѣщихъ
тѣ, прѣннаѣ мати,
нзбавитисѣ ѿ словленій
н скорбей ѿкрестъ
нападающихъ: да
нзбавишесѣ ѿ напастей,
возвеличимъ непрестанно
прославльшаго тѣ гдѣ.

Припѣвъ: Прѣне ѿтче
андрее, моли бѣга ѿ насъ.

Андрію: Андрее честнѣй,
н ѿтче преблженнѣйшій,
пастырю критскій, не
престай молясѣ ѿ
воспѣвающихъ тѣ: да
нзбавимсѣ всѣ гнѣва
н скорби, н тлѣнїѣ, н
прегрѣшеній безмѣрныхъ,
чтѣщїи твою памѣть
вѣрно.

Склони към милост нашия
Създател, преподобна
майко, над хвалещите
те: да ни избави от
злострадания и скърби,
врѣхлитащи ни отвсякъде,
та като се спасим от
напастите, да величаем
непрестанно Господа,
Който те е прославил.

Преподобни отче Андрее,
моли Бога за нас!

Андрее досточтими, отче
преблажени, пастырю
Критски! Не преставай да
се молиш за ония, които те
възпяват, та да се избавим
от всеки гняв, скръб, гибел
и прегрешения ние, които
искрено почитаме твоята
памет.

Слава, трѣченъ: Оца
просла́вимъ, сѣа
превознесѣмъ, вѣ́стѣннѣмъ
дѣхъ вѣ́рнѣ поклонѣмъ,
трѣ́цѣ нераздѣльнѣй,
ѣ́дннцѣ по сѣ́ствѣ,
ѣ́кѣ свѣ́тъ ѣ свѣ́тѣмъ,
ѣ́ живѣтъ ѣ живѣтѣмъ,
живѣтворѣ́щемъ ѣ
просвѣ́ща́ющемъ концы.

И нынѣ, вѣ́городиченъ:
Гра́дъ твоѣ́ сохрани
вѣ́городнѣ́лицѣ прѣ́тѣмъ:
вѣ́ тебѣ́ во сѣ́й вѣ́рнѣ
ца́рствѣ́й, вѣ́ тебѣ́ ѣ
оу́твержда́етъ: ѣ́ твоѣ́ю
повѣ́жда́й, повѣ́жда́етъ
всѣ́кое ѣ́къше́нѣ, ѣ́
плѣ́нетъ ра́тнннн, ѣ́
прохѣ́дитъ послѣ́шнѣ.

Слава: Да прославим Отца,
да превъзнесем Сина и
с вяра да се поклоним
на Божествения Дух -
неразделната Троица,
Единица по същество,
като на Светлина и (три)
Светлини, като на Живот
и (три) Живота, Която
животвори и просвещава
от край до край вселената.

И сега: Пречиста
Богородителко! Пази Твоя
град, защото чрез Тебе
той с вяра царува, пак
в Тебе се и утвърждава;
и побеждавайки чрез
Тебе, той надмогва всяко
изкушение, пленява
воюващите (срещу него) и
управлява подвластните му.